

Димитър Бояджиев

Смут непонятен

Смут непонятен се вгнезди в душа му,
не се измива той ни в плач, ни в смях,
не се отеква позив боен тамо,
ни бяга от света той – блед и плах...

Ах, низ поле, изгорено от пек,
пустинно, пожълтяло и унило,
се стели неговият път далек.
По него той ще мине своя век
без нищо мило...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6298>]